

„Анди, остани после часа”, рекла је госпођа Риго, његова учитељица. Није казала: Андреас Сам. Него само Анди... Значи опет ће морати да јој очисти кокошарник – има већ два-три месеца како га није чистио.

И док су сви лупали клупама, излазећи, он је седео као постиђен, и мислио је како ће га госпођа Риго позвати после посла да га нахрани. Наравно, он ће морати пре тога да се добро умије. Да очисти дрвцетом прљавштину испод ноката и да испере уста.

Али не може да не мисли на оно што долази пре тога, пре умивања. Сасушени кокошији измет хвата му се за језик и улази му у плућа. Ноздрве му се слепљују од прашине. Мете и струже клечећи на коленима. Када више не може да задржава дах, подиже два црепа са крова и помаља главу. Његова рашчупана глава на дугом танком врату изнад кокошарника личи на дивљу печурку. Пљувачка му је густа и тамна као свеж кокошији измет.

После враћа на место црепове које је померио и излази натрашке, пузећи. Када осети под ногама пречагу на лествицама, дохвата обема рукама стари лавор, напукао по ивицама и скоро без емајла, напуњен вршком стврднутим кокошијим изметом боје пепела. Олињалу кратку метлу наслања у угао клозета у дну дворишта, а измет просипа у ружичњак.

Јесен је, руже се већ круне. Беле се попадале латице на сувом лишћу. Једна јаркоцрвена ружа букти као сунце на заласку. Њен мирис му на тренутак запахне ноздрве и дечак је додирне носом. Ружа се намах распада. Ваздух замирише на сушену алеву паприку.

Сада се умива у дрвеном кориту поред шупе за дрва. У почетку вода је бистра и у њој се беле облаци. Када се боље нагне – види своје лице. А дно је корита обложено тамнозеленим баршуном.

Урања главу у корито.

Кокошије ваши пливају по води.

А у устима му још увек укус пилећих батака са којих није добро очерупано перје.

После куца (не замишља; куца) на стаклена врата. Отвара му Атила, син госпође Риго, његов вршњак. Дечак гази по ћилиму босим ногама – ћилим је као дно корита, баршунаст. Постављају му вечеру у кухињи. Сто је прекривен карираном мушемом која мирише на загорело млеко. На тањиру чварци, мало већ сасушени. У порцеланској белој чинији – јабуке, румене, и једна наранџа.

Он је гладан, али не може да једе јер га посматрају. Преврће у устима масни залагај; премешта ноге испод стола. Не види, али зна – на бетону остаје влажан траг његових стопала. Биће му криво сутра, кад огладни.

Зажмури – наранџа личи на ружу.

Устаје и захваљује најљубазније.

Госпођа Риго ставља му у кесу чварке које није могао да поједе. И још му даје једну јабуку коју он, збуњен, ставља у недра.

Зажмури – наранџа личи на сунце при заласку.

А код куће, мало затим: лежи у кревету потрбушке, го, само му глава вири испод јоргана. Његова мајка и Ана, његова сестра – бишту му косу. И шавове на кошуљи. И док му мајка пребира по коси, пуцкетајући ноктима, њега свладава сан, нагао као несвестица. Долази му, ко зна зашто, да заплаче. Али нема снаге ни за то. Осећа само мирис своје куће и свог јастука и долази му у свест она црвена ружа што се распала у ружичњаку. Та му ружа за тренутак блесне у свести таквом силином да, стиснувши очи као од јаке светлости, може да осети њен мирис – мирис алеве паприке.

И то је последње што још може да јасно разабере. Тај изненадни мирис и сјај. Тај румени блесак.

Капци му се затварају, а сан, попут несвестице, нагло га уљуљкује.

Још чује само као из велике даљине, однекуд из ружичњака, глас своје сестре Ане:

„Гле ти ње, где се завукла, проклетница! Чак под пазуху. Мислила је да је ту нећу пронаћи!”